

Predstava je bila globoka in prikazana na prav poseben način. Treba je bilo razmišljati, kaj nam s posameznim prizorom in s celotno predstavo želijo sporočiti, kajti mislim, da zgodba ne govori le o svetlobi kot taki, temveč tudi v prenesenem pomenu. Saj svetloba ne pomeni le luči. Pomeni tudi razsvetljenje, srečo, veselje, dobre stvari nasploh. Nasprotje – tema – je mrak, ki predstavlja samo slabo. Ta zgodba se je dotaknila vsakogar, ki ima kaj domišljije.

Katja Kokalj, 7. B

Mene je navdihnila izvedba predstave in tudi pomen. Kako se je svetloba razvijala in kako se je razvijala v ljudeh.

Upam, da bom to lahko večkrat izkusila.

Nika Vecl, 6. a

Lutkovna predstava Svetloba je naredila dober vtis name. Bila je zanimiva od začetka do konca. Bila je tudi smešna. Moj najljubši del je bil s senčnimi lutkami. Smešno je bilo tudi, ko so na delu predstave prodrli četrti zid. (Ko so dvignili zaslon, skozi katerega smo videli le sence igralcev. Opomba D.M.) Ko so igralci opazili, da jih gledamo, so se naredili, kot da niso sodelovali.

Svetloba ima kot beseda dobeseden in metaforičen pomen. Lahko je svetla, topla, hitra, lahko je tudi dobra v smislu, da je pravična, prijazna, nasprotno od teme oz. mraka, ki je hudoben, grd, strašen, mrzel ...

Zgodbo so si dobro zamislili, razen konca, ki je na čuden način prikazal – igračo? Morda mavrico ali stvar, ji jo je človek ustvaril in vodil? Nisem prepričan, a vem, da se za tem skriva velik pomen.

Gal Kocbek, 8. a

Predstava svetloba, ki smo si jo ogledali, govori o nastanku življenja, o našem osončju, vesolju, o življenju na Zemlji. Je tudi iskanje in raziskovanje svetlobe v nas, brez katere smo v temi in tema tudi smo. Torej ni dovolj le sončna svetloba, ki ogreva nas in osončje, temveč tudi svetloba v nas, ki greje druge okoli nas. Ta svetloba pomeni naš pogum, um ... in lahko še marsikaj.

Ni pomembna le svetloba, ampak tudi tema, zaradi katere nas obliva svetloba in tudi noč, ko se naš um spočije.

Predstava je predstavljena na poučen in zabaven način, zato si lahko še posebej otrok predstavo bolje predstavlja in zapomni. Zelo mi je bilo všeč, ko so praljudje ob udaru strele odkrili ogenj, eden izmed njih si je opekel roko, drugim je to dišalo in odslej so meso pekli. Tudi izumrtje dinosavrov je bilo s senčnimi lutkami zelo zanimivo in smešno prikazano. Predstavlja tudi človeško materializacijo, ki je med nami sedaj in je bila že nekoč. Tudi človeški pohlep je bil vedno večji. Po koncu predstave smo se pogovarjali, da je v predstavi morda bilo prikazano, kako si je človek želel prilastiti tudi mavrico.

V predstavi so mi bili všeč tudi efekti, ki so nas popeljali v vesolje. Zgodba oziroma predstava se je začela z vesoljem končala pa z gledališčem.

Kjer ni luči tem je mrak!- kot je bilo povedano v prestavi

Andrej Grajfoner, 6. a

V prvem delu predstave je predstavljen nastanek sveta. Lepo je prikazana tema, ki jo razsvetli luč. Iz luči se vse začne razvijati. Razvijejo se planeti, živali pa tudi človek, ki odkriva naravo in svoje sposobnosti. Začenja ugotavljati, da si lahko nekatere stvari podreja. Noče samote, temveč skupino, ki se je pripravljena za svoj obstoj boriti, posledica tega pa je, da življenje ni samo "luč", kot je je človek navajen, ampak tudi "tema". A to ga ne ustavi, saj je občutek zmage tako sladek. V drugem delu pa je predstavljen človekov napuh in na nek način tudi njegova beda, saj si hoče podreti tudi lepoto, ki ni otipljiva in ni od tega sveta. Res je, da si jo lahko poizkusimo podrediti, vendar lepote ni moč ujeti le zase. Kakorkoli že, vsak si to lepoto lahko predstavlja drugače. Predstava nas ne pusti ravnodušne, temveč nas poziva k razmisleku. Kaj pa jaz? Ali si tudi jaz podrejam druge? Ali si poskušam podrediti kar ni otipljivo in ni od tega sveta? Ali si je tudi mene kdo hotel prilastiti? Kako sem reagiral? Ob predstavi, sem se spomnil na misel matere Tereze iz Kalkute, ki pravi tako: »Človek je nespameten, sebičen. Nič zato, ljubi ga.« Pustimo, da se nas ta misel dotakne in nas nagovori.

Urban Hajnc, 6. a

Življenje večna igra je
svetlobe in teme.
Začne z obema se.
In prav tako konča za vsakega.

Nikogar ne obideta!
Dani sta od višje sile.
Krojita našo pot povsod,
ustvarjata, nas ženeta – k resnici.

Vsaka ima svoj način
in dosti pomagačev.
Dajeta nam smisel.
Oba. V vsem.

V temi vsi iščemo svetlobo.
Svetloba spremlja nas od rojstva,
v srcu drema.
Včasih se nikoli prav ne zbudi.

Zaradi težkih, temnih preizkušenj zakrni,
kot človeški ribici oči.
Zraste strah pred vsem, povsod ...
Spet drugič pa lahko zacveti
in nas spremlja vsepovsod. Do konca dni
...
Vedno pa nas uči,

kako pomembno je živeti,
stremeti višje,
jasno, v svetlobo – v bistvo.

Če si v temi ujet,
imaš ozek pogled na svet.
Tvoj svet je klet,
brez razgleda, temna, čalostna.

Ni lahko iz teme priti,
temo v svetlobo spremeniti,
slabo v dobro obrniti.
Če to znaš, si heroj!

Iz vsega se moraš nekaj naučiti!
Kljub težavam in izzivom
se svetu prilagodiš,
temi skriti svetlobe ne pustiš,

Pa čeprav to moderno, kul ni.
delaš dobro in se trudiš,
Da lahko zvečer mirno zaspiš,
V upanju na boljši jutri.

Belana Jezovšek, 6. a